

Weer net als
Eerst

Carl Slotboom

Alleen hij die duizendmaal verdwaalt zal eens thuiskomen

Kahlil Gibran

I

Kraaien dansen op mijn hoofd. Ze vechten om de beste plek en klieven hun scherpe klauwen in mijn vlees.

De harde snavels boren zich in mijn schedel, staccato, eentonig dreunend ritme. Ik hef mijn arm op, pak een van de vogels en smijt hem met kracht tegen de wand. Even lijkt het erop dat het dier klevend aan zijn eigen bloed blijft hangen. Heel langzaam zakt het dan langs het behang naar beneden, waar het zielloos blijft liggen.

Ik open mijn ogen, lig op mijn rug en staar naar het plafond. Buiten krassen de kraaien op de rand van de dakgoot. Ik blijf liggen en staar naar boven. Ik neem niets waar, denk nergens aan. Leeg. Vacuüm. Na enkele minuten stap ik uit bed en doe de gordijnen open. Het klapwieken van vleugels, zwarte zwerm die verdwijnt in het onzichtbare. De mist hangt laag over het land, met daarboven niets dan grijze lucht. Turen naar die lucht, turen naar het oneindige. Schapen in het weiland. Schapen die door de laaghangende nevel geen poten lijken te hebben. Sommige zelfs geen onderlijf. De vogeltrek is begonnen. Graspiepers, spreeuwen, kolganzen, koperwieken; met duizenden tegelijk vliegen ze over, op weg naar warmere oorden, om het volgende voorjaar weer terug te keren.

De knotwilgen aan de sloot, kromgetrokken door ouderdom en wind, hebben hun blad verloren. In een

van de kruinen een verlaten nest. Vakkundig bouwwerk.
Er staan pluimen aan de slootkant. Bruine pluimen.
Er daalt een reiger. Vlak boven de grond spreidt hij
zijn vleugels. Strekt zijn poten, steekt ze naar voren en
volkomen in balans landt hij op de zachte bodem. Met
langzame, behoedzame passen loopt hij naar de sloot.
Kijken in het water. Wachten. Wachten op prooi. Absolute
lichaamsbeheersing. Plotseling en bliksemsnel schiet
zijn kop naar voren en verdwijnt zijn snavel onder het
wateroppervlak.

Ik zit op de rand van het bed en staar naar buiten.

Tegen de grauwe hemel vliegen ganzen. Lossen op in
de aquarelachtige tinten aan de horizon. De lucht is ijl,
breekbaar als kristal. De schapen zijn een eind verderop
gaan grazen en de reiger is weggevlogen. De mist zal in de
loop van de ochtend wel optrekken en misschien dat de zon
er nog door komt. Ik trek het beddengoed recht en doe het
raam wijd open. Ik leun met mijn ellebogen op de houten
vensterbank; kijk naar de einder en luister naar de stilte.
De kou stroomt naar binnen. Ik zet het raam op een kier en
loop naar de badkamer.

Scheren vandaag? Misschien mijn baard maar eens laten
staan? Ik laat mijn rechterhand over mijn wang glijden.
Trage bewegingen en een licht vibreren van mijn hand.
Toch maar scheren. Terwijl ik met beide handen op de
wastafel leun, kijk ik naar mijn spiegelbeeld. Ik knijp mijn
oogleden nagenoeg dicht en door de wimpers kijk ik naar
mijzelf. Zo zou ik eruit kunnen zien wanneer ik eenmaal
gestorven ben. Ik schrik van het beeld en van de associatie
die het oproept. Ik draai de warme kraan open, maak mijn
handen nat en dep mijn gezicht. Met lange, voorzichtige

streken glijdt het mes over mijn huid.

De warme stralen van de douche doen me goed. Langzaam vervagen de beelden van de afgelopen nacht. Als een grijze nevel spoken ze nog even door mijn hoofd, verdwijnen dan, lossen op in het niets, zoals alles in het leven lijkt op te lossen in het niets. Terwijl de koffie doorloopt, smeer ik twee boterhammen, een met kaas en een met jam. Met een hap brood in mijn mond loop ik naar de bijkeuken. De was had ik gisteravond al in de machine gedaan. Nu alleen maar de knop omdraaien. Er tikt iets binnenin het apparaat. Dan begint de trommel te draaien. Naar links, naar rechts. Dan staat hij even stil, dan begint hij weer.

Aan de keukentafel die voor het raam staat, eet ik mijn boterhammen. Ik neem er de tijd voor. Schoolkinderen fietsen voorbij. De klok aan de wand wijst tien voor acht. Waarom ben ik in hemelsnaam zo vroeg wakker geworden? Meestal kom ik niet voor half negen uit mijn bed. De kraaien op de rand van de dakgoot. Misschien maar een ballon kopen in de vorm van een vogel, een roofvogel. Of iets anders dat beweegt in de wind. Een voorwerp waar de kraaien bang voor zijn. Als ze al bang worden. Kraaien zijn brutaal. Brutaal en nieuwsgierig. Ze zullen terug blijven komen. Nou ja, misschien heeft het effect. Ik zal erover nadenken. Ik drink mijn koffie en staar naar buiten. Er loopt iemand op het land, een man. Ik heb hem gisteren ook al gezien. De schapen bekijken hem vanaf veilige afstand. De man loopt naar de omheining. Voelt aan het draad. Zo loopt hij het hele land over. De schapen verplaatsen zich telkens, houden afstand. Hij inspecteert de omheining. Het is zijn land en de schapen mogen niet uitbreken. Dat is vorig jaar een keer gebeurd. Twintig

schapen liepen door het dorp en slechts met de grootst mogelijke moeite werden ze teruggedreven achter het damhek. De man loopt naar zijn auto, een kleine, groene bestelwagen. Leunend tegen de zijkant draait hij een shagje. Klein geel vlammetje, grijze rookpluim. Dan stapt hij in en rijdt weg. De schapen kijken hem na.

Bij de achterdeur staan mijn klompen. Het is guur en de stilte hangt beklemmend over het nevelige landschap. De onderste planken van het schuurtje zijn er slecht aan toe. Aan de onderkant vermolmd het hout. Ik zal ze moeten vervangen. Een paar dagen geleden rende een rat in paniek door de schuur en verdween uiteindelijk door een van de openingen onder de rotte planken. Uit het groene kistje neem ik een hamer en een spijker. Ik sla de spijker op ooghoogte in een van de houten balken die aan de binnenkant van de schuur bevestigd zijn. Aan de spijker hang ik de zak waarin ik mijn plastic afval bewaar. Plastic afval met hier en daar etensresten. Het ongedierte komt eropaf. Kan nu niet meer, de zak hangt te hoog. Tevreden kijk ik naar de zak aan de spijker en verbaas mij erover dat een mens binnen een paar dagen zoveel plastic afval heeft. Een probleem vandaag de dag, de oceanen liggen er vol mee.

Met de planken ga ik binnenkort aan de slag, voordat de winter komt en ik geen zin heb in de kou te moeten werken.

In de keuken ruim ik de tafel af en was onder de hete kraan bord en bestek. Ik schenk een tweede kop koffie in en loop naar de woonkamer. Op het tafeltje staat een leeg bierflesje. Ik pak het op en loop er mee naar de schuur. Ik zet het flesje op de lege plek in het krat. Langzaam trekt de

nevel op en breekt zelfs de zon een beetje door. Hoog in de lucht zweeft een roofvogel. Ik heb hem al een aantal keren gezien, maar heb geen idee wat het voor soort is. In de boekenkast staat een vogelgids. Straks eens opzoeken. Op de salontafel staat de koffie. Vroeger, als ik uit school kwam, wachtte moeder met de thee. We zaten dan tegenover elkaar in de kleine woonkeuken. Ik vertelde over school, de meester, wat we geleerd hadden die dag en over de andere kinderen. Ik kijk naar buiten. De schapen zijn inmiddels helemaal achter op het land. Op het damhek zit een ekster. Hij vliegt weg als twee meisjes voorbij fietsen. Ik denk aan die dag dat ze niet meer op mij wachtte. Nooit meer op mij wachtte. Thee heb ik sinds die dag niet meer gedronken.

• • •

Bij de bouwmarkt heb ik vier lange planken gekocht. Met de kofferbak open ben ik langzaam naar huis gereden. Achter mij hadden auto's geclaxonneerd. Ik heb me er niets van aangetrokken en met mijn hand uit het raam een gebaar gemaakt dat ze maar moesten inhalen. Met een klauwhamer trek ik de vermolmde planken los en leg ze op de tegels. Aan de achterkant van de schuur blijken twee planken nog in redelijke staat. Beter om deze ook maar te vervangen, anders moet ik over een paar maanden weer aan de slag. Als ik alle planken eraf heb gesloopt, lijkt de schuur in de lucht te zweven. Ik loop naar mijn auto, neem de planken eruit en zet ze tegen de muur van het huis. Met een rolmaat meet ik de afstand van een rotte plank. Dan zaag ik de nieuwe plank precies op maat en timmer die op de plek waar de oude heeft gezeten. Tevreden kijk ik ernaar. Ik ben geen klusser, maar een paar planken zagen en bevestigen kan ik wel. Na bijna twee uur ben ik klaar en kan de schuur er voorlopig weer tegen. De kofferbak van de auto staat nog open. Overal liggen houtschildfertjes. Morgen maar even met de stofzuiger in de weer. In de verte nadert een jongen met een fiets aan zijn hand.

Ik leun tegen mijn auto.

'Pech?' vraag ik, als de jongen bij mij in de buurt is.

'Lekke band,' zegt hij.

'Dan moet je vader dus aan het werk.'

'Ik heb geen vader.'

'Kun je hem zelf repareren?' vraag ik. 'Kun je die band zelf plakken?'

'Ik heb het nog nooit gedaan.'

‘Als je wilt, doe ik het voor je. Ik kan dat heel goed, banden plakken.’

Ik pak de fiets en zet hem tegen de schuur. De jongen is achter mij aan gelopen.

‘Ik heet Sven,’ zegt hij.

‘Mooie naam. Volgens mij is dat Scandinavisch.’

‘Komt uit Noorwegen.’

‘Oké.’

‘Daar komt mijn vader vandaan. Uit Noorwegen bedoel ik.’

‘En je zei zo-even dat je geen vader had.’

‘Hij is dood,’ zegt de jongen.

‘O, dat is verdrietig.’

‘Ik heb hem ook niet gekend.’

‘Jammer.’

‘Ja.’

‘Ik heet Ruben.’

‘Dat vind ik wel een mooie naam.’

‘Hoe oud ben je?’

‘Elf.’

‘En je gaat in de stad naar school?’

‘Ja.’

‘Ben je helemaal vanaf de stad komen lopen met je fiets? Of is die band onderweg lek geraakt?’

‘Onderweg. Gelukkig hier vlakbij.’

‘Ja, gelukkig.’

‘Ik fiets hier elke dag langs.’

‘Waar woon je dan precies?’

‘In de Tuinstraat, samen met mijn moeder.’

‘Dat is helemaal aan het einde van het dorp, toch?’

‘Ja, nog voorbij de kerk.’

‘Ik weet waar het is.’